"ହୋଲୀ ଉତ୍ସବ ପବିତ୍ର ହେବାର ଏବଂ ପବିତ୍ର କରିବାର ସ୍ମାରକୀ"

ହୋଲୀଏଷ୍ଟ ଅର୍ଥାତ୍ ସର୍ବଶ୍ରେଷ୍ଠ ପବିତ୍ର ବାବା ହୋଲୀହଂସମାନଙ୍କ ସହିତ ହୋଲୀ ଡେ ଅର୍ଥାତ୍ ପବିତ୍ର ଦିବସ ପାଳନ କରିବା ପାଇଁ ଆସିଛନ୍ତି । ହୋଲୀ ଡେ ଏହି ସଂଗମଯୁଗକୁ ହିଁ କୁହାଯାଏ । ସଂଗମଯୁଗ ହିଁ ହେଉଛି ହୋଲୀ ଡେ । ତେଣୁ ହୋଲୀଏଷ୍ଟ ପିତା ହୋଲୀ ପିଲାମାନଙ୍କ ସହିତ ହୋଲୀ ଡେ ପାଳନ କରିବା ପାଇଁ ଆସିଛନ୍ତି । ଦୁନିଆର ହୋଲୀ ଗୋଟିଏ ଦିନ ପାଇଁ ବା ଦୁଇଦିନ ପାଇଁ ପାଳନ କରାଯାଏ କିନ୍ତୁ ତୁମେ ହୋଲୀହଂସ ମାନେ ସାରା ସଂଗମଯୁଗ ହିଁ ହୋଲୀ ପାଳନ କରୁଛ । ସେମାନେ ରଙ୍ଗ ବୋଳି ହେଉଛନ୍ତି କିନ୍ତୁ ତୁମେମାନେ ବାବାଙ୍କର ସଂଗର ରଙ୍ଗରେ ବାବାଙ୍କ ସମାନ ସଦାକାଳ ପାଇଁ ହୋଲୀ ଅର୍ଥାତ୍ ପବିତ୍ର ହୋଇଯାଉଛ । ହଦରୁ ବେହଦ ଅର୍ଥାତ୍ ଲୌକିକରୁ ଅଲୌକିକ ହୋଇଯିବା କାରଣରୁ ସଦାକାଳ ପାଇଁ ପବିତ୍ର ହୋଇଯାଉଛ । ଏହି ହୋଲୀ ଉତ୍ସବ ପବିତ୍ର ହେବାର ଏବଂ ପବିତ୍ର କରିବାର ଉତ୍ସାହ ପ୍ରଦାନ କରିଥାଏ । ଏଥିରେ ଯେଉଁ ସବୁ ବିଧିକୁ ସ୍ମାରକୀ ରୂପରେ ପାଳନ କରାଯାଉଛି ସେହି ସବୁ ବିଧି ଭିତରେ ପବିତ୍ର ହେବାର ସାର ବା ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ସମାହିତ ଅଟେ । ପ୍ରଥମେ ହୋଲୀ ହେବା ପାଇଁ ବା ପାଳନ କରିବା ପାଇଁ ଅପବିତ୍ରତା ରୂପୀ ଖରାପ ଅବଗୁଣ ଗୁଡିକୁ ଭସ୍ମ କରିବାକୁ ହେବ । ଯେପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଅପବିତ୍ରତାକୁ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ସମାପ୍ତ କରିନାହଁ ସେପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ପବିତ୍ରତାର ରଙ୍ଗ ଲାଗିପାରିବ ନାହିଁ । ପବିତ୍ରତାର ମର୍ଯ୍ୟାଦା ଦୃଷ୍ଟିରୁ ଜଣେ ଅନ୍ୟ ଜଣଙ୍କ ଦେହରେ ରଙ୍ଗ ବୋଳିବାର ଉତ୍ସବ ପାଳନ କରାଯାଇପାରିବ ନାହିଁ । ତେବେ ଭିନ୍ନ ଭିନ୍ନ ଭାବନାକୁ ଭୁଲି ଆମେ ସମସ୍ତେ ଗୋଟିଏ ପରିବାରର ଅଟୁ, ଆମେ ସମସ୍ତେ ଏକ ସମାନ ଅର୍ଥାତ୍ ଭାଇ ଭାଇର ବୃତ୍ତିକୁ ଧାରଣ କରିବାର ସ୍ମାରକୀ ଭାବରେ ଏହି ଉତ୍ସବ ପାଳନ କରାଯାଉଛି । ସେମାନେ ତ ଲୌକିକ ରୂପରେ ପାଳନ କରିବା ପାଇଁ ଛୋଟ-ବଡ, ନର-ନାରୀ ସମସ୍ତେ ସମାନ ଭାବନାରେ ପାଳନ କରନ୍ତୁ—ଏହି ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ ପାଳନ କରୁଛନ୍ତି । ବାସ୍ତବରେ ଭାଇ ଭାଇର ସମାନ ସ୍ୱରୂପର ସ୍ମୃତି ଅବିନାଶୀ ରଂଗର ଅନୁଭବ କରାଇଥାଏ । ଯେତେବେଳେ ଏହିଭଳି ସମାନ ସ୍ୱରୂପରେ ସ୍ଥିତ ହୋଇଯାଆନ୍ତି ସେତେବେଳେ ହିଁ ଅବିନାଶୀ ଖୁସିର ଚମକ ଅନୁଭବ ହୋଇଥାଏ ଏବଂ ସଦାକାଳ ପାଇଁ ଉତ୍ସାହ ରହିଥାଏ ଯେ ସର୍ବଆତ୍ମାଙ୍କୁ ଏହିଭଳି ଅବିନାଶୀ ରଙ୍ଗ ଲଗାଇବୁ । ସେମାନେ ତ ପିଚକାରୀ ଦ୍ୱାରା ରଙ୍ଗ ଲଗାଇଥା'ନ୍ତି କିନ୍ତୁ ତୁମମାନଙ୍କର ପିଚକାରୀ କ'ଣ ? ତୁମର ଦିବ୍ୟ ବୁଦ୍ଧିରୂପୀ ପିଚକାରୀରେ ଅବିନାଶୀ ରଂଗ ଭରି ହୋଇ ରହିଛି ନା । ସଂଗର ରଂଗ ଦ୍ୱାରା ଅନୁଭବ କରୁଛ! ତେବେ ସେହି ସବୁ ଭିନ୍ନ ଭିନ୍ନ ଅନୁଭବର ରଙ୍ଗରେ ତୁମର ପିଚକାରୀ ଭରି ହୋଇ ରହିଛି ନା! ତେଣୁ ଭରି ହୋଇ ରହିଥିବା ବୁଦ୍ଧିର ପିଚକାରୀ ଦ୍ୱାରା କୌଣସି ବି ଆତ୍ମାକୁ ଦୃଷ୍ଟି ଦ୍ୱାରା, ବୃତ୍ତି ଦ୍ୱାରା, ମୁଖ ଦ୍ୱାରା ଏହି ରଙ୍ଗରେ ରଞ୍ଜିତ କରିପାରବ ଯାହାକି ସିଏ ସଦାକାଳ ପାଇଁ ହୋଲୀ ହୋଇଯିବ । ସେମାନେ ହୋଲୀ ପାଳନ କରୁଛନ୍ତି କିନ୍ତୁ ତୁମେମାନେ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ହୋଲୀ କରିଦେଉଛ । ସବୁ ଦିନକୁ ହୋଲୀ ଡେ ଅର୍ଥାତ୍ ପବିତ୍ର ଦିନ କରିଦେଉଛ । ସେମାନେ ଅଳ୍ପକାଳ ପାଇଁ ବା ହୋଲୀକୁ ପାଳନ କରିବା ପାଇଁ ନିଜର ମୁଡକୁ ଖୁସିବାସିଆ କରୁଛନ୍ତି କିନ୍ତୁ ତୁମେ ସମସ୍ତେ ସଦାକାଳର ହୋଲୀ ପାଳନ କରିବା ପାଇଁ ହୋଲୀ ଏବଂ ହ୍ୟାପୀ (ପବିତ୍ର ଏବଂ ଖୁସି)ର ମୁଡରେ ରହୁଛ, ତୁମକୁ ମୁଡ୍ ତିଆରି କରିବାକୁ ପଡୁନାହିଁ । ସଦାସର୍ବଦା ହୋଲୀ ମୁଡରେ ରହୁଛ ଅନ୍ୟ କୌଣସି ମୁଡ୍ ନାହିଁ । ହୋଲୀ ମୁଡ୍ ଅର୍ଥାତ୍ ସଦାସର୍ବଦା ହାଲୁକା, ସଦା ନିଶ୍ଚିନ୍ତ, ସଦା ସର୍ବଦା ସର୍ବସମ୍ପତ୍ତିରେ ସମ୍ପନ୍ନ ଏବଂ ବେହଦର ସ୍ୱରାଜ୍ୟ ଅଧିକାରୀ । ସେମାନେ ଯେଉଁଭଳି ଭିନ୍ନ ଭିନ୍ନ ମୁଡ୍ ପରିବର୍ତ୍ତନ କରୁଛନ୍ତି—କେବେ ଖୁସିର ମୁଡ୍, କେବେ ଅଧିକ ଚିନ୍ତାଗ୍ରସ୍ତ ହେବାର ମୁଡ୍ କେବେ ହାଲୁକା କେବେ ଭାରୀ ହେବାର ମୁଡ୍—ଏହି ସବୁ ମୁଡକୁ ପରିବର୍ତ୍ତନ କରି ସର୍ବଦା ଖୁସିର ଏବଂ ପବିତ୍ରତାର ମୁଡ୍ ବାଲା ହୋଇଯାଉଛ । ଏହିଭଳି ଅବିନାଶୀ ଉତ୍ସବ ତୁମେମାନେ ବାବାଙ୍କ ସାଥୀରେ ପାଳନ କରୁଛ । ସମାପ୍ତ କରିଦେବା, ପାଳନ କରିବା ଏବଂ ମିଳନ କରିବା । ଯାହାର ସ୍ମାରକୀ ହେଉଛି ଜଳାଇବା, ରଙ୍ଗ ଲଗାଇବା ଏବଂ ବାବାଙ୍କ ସାଥୀରେ ମିଳନ କରିବା । ତୁମେମାନେ ମଧ୍ୟ ଯେତେବେଳେ ବାବାଙ୍କର ରଙ୍ଗରେ ରଞ୍ଜିତ ହୋଇଯାଉଛ, ଜ୍ଞାନର ରଙ୍ଗରେ, ଖୁସିର ରଙ୍ଗରେ ରଞ୍ଜିତ ହୋଇଯାଉଛ ସେତେବେଳେ ଏହିଭଳି କେତେ ସବୁ ରଙ୍ଗର ହୋଲୀ ଖେଳୁଛ । ଯେତେବେଳେ ଏହିଭଳି ରଙ୍ଗରେ ରଞ୍ଜିତ ହୋଇଯାଉଛ ସେତେବେଳେ ବାବାଙ୍କ ସମାନ ହୋଇଯାଉଛ । ପୁଣି ଯେତେବେଳେ ସମାସ୍କନ୍ଧ ବ୍ୟକ୍ତି ପରସ୍ପର ସହିତ ମିଶିଥା'ନ୍ତି ସେତେବେଳେ କିପରି ମିଶନ୍ତି ? ସ୍ଥୂଳରେ ତ ପରସ୍ପରକୁ ଆଲିଙ୍ଗନ କରିଥାଆନ୍ତି, କିନ୍ତୁ ତୁମେମାନେ କିପରି ମିଶୁଛ ? ତେଣୁ ପିଲାମାନେ ଯେତେବେଳେ ସମାନ ହୋଇଯାଉଛନ୍ତି ସେତେବେଳେ ସ୍ନେହରେ ପୂର୍ଣ୍ଣ ରୂପରେ ସମାହିତ ହୋଇଯାଉଛନ୍ତି । କାରଣ ସମାହିତ ହେବା ହିଁ ମିଶିବା । ତେବେ ଏହି ସମସ୍ତ ବିଧି କେଉଁଠାରୁ ଆରମ୍ଭ ହୋଇଛି ? ତୁମେମାନେ ଅବିନାଶୀ ରୂପରେ ପାଳନ କରୁଛ କିନ୍ତୁ ସେମାନେ ବିନାଶୀ ସ୍ମାରକୀକୁ ପାଳନ କରି ଖୁସି ହୋଇଯାଉଛନ୍ତି । ସେଥିପାଇଁ ବିଚାର କର ଯେ ତୁମେମାନେ କେତେ ଅବିନାଶୀ ଉତ୍ସବ ଅର୍ଥାତ୍ ଉତ୍ସାହରେ ରହିବାର ଅନୁଭବୀ ହୋଇଛ ଯାହାକି ବର୍ତ୍ତମାନ କେବଳ ତୁମର ସ୍ମାରକୀ ଦିବସକୁ ପାଳନ କରି ମଧ୍ୟ ଖୁସି ହୋଇଯାଉଛନ୍ତି । ବର୍ତ୍ତମାନ ଅନ୍ତିମ ସମୟ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ମଧ୍ୟ ତୁମମାନଙ୍କର ଉତ୍ସାହ ଏବଂ ଖୁସିର ସ୍ମାରକୀ ଅନେକ ଆତ୍ମାଙ୍କୁ ଖୁସିର ଅନୁଭବ କରାଉଛି । ତେବେ ଏହିଭଳି ନିଜର ଉତ୍ସାହ ଭରା ଜୀବନ, ଖୁସିଭରା ଜୀବନ ତିଆରି କରିଦେଇଛ ନା!

ସାରା ଡ୍ରାମା ଭିତରେ ଏହା ହିଁ ହେଉଛି ସଂଗମଯୁଗର ବିଚିତ୍ର ପାର୍ଟ ଯାହାକି ତୁମେମାନେ ନିଜେ ବର୍ତ୍ତମାନ ଅବିନାଶୀ ଉତ୍ସବ ପାଳନ କରିବା ସହିତ ଏହାର ସ୍ମାରକୀ ରୂପରେ ପାଳନ ହେଉଥିବା ବିନାଶୀ ଉତ୍ସବକୁ ମଧ୍ୟ ଦେଖୁଛ । ଗୋଟିଏ ପଟେ ନିଜେ ଚୈତନ୍ୟରେ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ଆତ୍ମା ରୂପରେ ନିଜକୁ ଦେଖୁଛ, ଅନ୍ୟ ପଟେ ନିଜର ସ୍ମାରକୀ ଚିତ୍ରକୁ ବା ମୂର୍ତ୍ତିକୁ ମଧ୍ୟ ଦେଖୁଛ । ଗୋଟିଏ ପଟେ ବାସ୍ତବ ରୂପରେ ଯୋଗଯୁକ୍ତ ହୋଇ ଶ୍ରେଷ୍ଠ କର୍ମ କରୁଛ, ଅନ୍ୟ ପଟେ ନିଜର କଳ୍ପ ପୂର୍ବରୁ କରିଥିବା ପ୍ରତ୍ୟେକ ଶ୍ରେଷ୍ଠ କର୍ମର ସ୍ମାରକୀକୁ ଦେଖୁଛ । ବର୍ତ୍ତମାନ ମଧ୍ୟ ମହିମା ଯୋଗ୍ୟ ହୋଇଯାଇଛ ତା ସହିତ କଳ୍ପ ପୂର୍ବର ମହିମାକୁ ମଧ୍ୟ ଶୁଣୁଛ । ଏହା ବିଚିତ୍ର ଅଟେ ନା ଏବଂ ନିଜର ସ୍ମୃତିଶକ୍ତି ଦ୍ୱାରା ଦେଖ ଯେ ଏହା ମୋର ଗାୟନ ଅଟେ! ଏମିତି ତ ପ୍ରତ୍ୟେକ ଆତ୍ମା ଭିନ୍ନ ନାମ ଏବଂ ରୂପ ଦ୍ୱାରା ନିଜର ଶ୍ରେଷ୍ଠ କର୍ମର ସ୍ମାରକୀର ଚିତ୍ରକୁ ମଧ୍ୟ ଦେଖୁଛନ୍ତି କିନ୍ତୁ ଜାଣିନାହାଁନ୍ତି । ଏବେ ଗାନ୍ଧିଜୀ ମଧ୍ୟ ଭିନ୍ନ ଭିନ୍ନ ନାମ ରୂପରେ ନିଜର ଜୀବନୀର ସିନେମାକୁ ମଧ୍ୟ ଦେଖୁଥିବେ ନା, କିନ୍ତୁ ପରିଚୟ ନାହିଁ । ତୁମେମାନେ କିନ୍ତୁ ପରିଚୟ ସହିତ ନିଜର ଚିତ୍ରକୁ ଦେଖୁଛ । ଜାଣିଛ ଯେ ଏହା ଆମମାନଙ୍କର ହିଁ ଚିତ୍ର ଏମାନେ ଆମମାନଙ୍କର ହିଁ ଉତ୍ସାହ ଭରା ଦିନଗୁଡିକର ସ୍ମାରକୀକୁ ଉତ୍ସବ ରୂପରେ ପାଳନ କରୁଛନ୍ତି । ତେବେ ଏହି ବିଷୟରେ ସାରା ଜ୍ଞାନ ତ ମିଳିଯାଇଛି ନା । ଡବଲ ବିଦେଶୀମାନଙ୍କର ଚିତ୍ର ମନ୍ଦିର ମାନଙ୍କରେ ଅଛି ? ଦିଲ୍ୱାଡା ମନ୍ଦିରରେ ନିଜର ଚିତ୍ରକୁ ଦେଖିଛ ? ନା କେବଳ ତାହା ଭାରତବାସୀ ପିଲାମାନଙ୍କର ଚିତ୍ର (ମୂର୍ତ୍ତି) ? ସମସ୍ତେ ନିଜର ଚିତ୍ରକୁ ଦେଖିଛ ? ଚିହ୍ନି ପାରିଲ ଯେ ଏହା ଆମର ହିଁ ଚିତ୍ର । ଯେପରି ହେ ଅର୍ଜୁନ! ଜଣଙ୍କର ହିଁ ଦୃଷ୍ଟାନ୍ତ ଦିଆଯାଇଛି, ସେହିପରି ସ୍ମାରକୀରେ ଅଳ୍ପ ଅଳ୍ପ ଦେଖାଇଥା'ନ୍ତି କିନ୍ତୁ ବାସ୍ତବରେ ସମସ୍ତଙ୍କର ଅଟେ । ଏପରି ମନେ କର ନାହିଁ ଯେ ଏହା ତ ବହୁତ କମ ଚିତ୍ର । ମୁଁ କିପରି ଏମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଥିବି । ଏଠାରେ ତ କେବଳ ନମୁନା ରୂପରେ ଦେଖାଯାଇଛି, କିନ୍ତୁ ବାସ୍ତବରେ ସମସ୍ତଙ୍କର ହିଁ ସ୍ମାରକୀ ଅଟେ । ତେବେ ଯେଉଁମାନେ ବର୍ତ୍ତମାନ ବାବାଙ୍କର ସ୍ମୃତିରେ ରହୁଛନ୍ତି ସେହିମାନଙ୍କର ହିଁ ସ୍ମାରକୀ ନିଶ୍ଚିତ ତିଆରି ହେଉଛି । ବୁଝିଲ । ତେବେ ସମସ୍ତଙ୍କର ବଡ ପିଚକାରୀ ଭରପୁର ହୋଇଯାଇଛି ନା! ଛୋଟ ଛୋଟ ତ ନୁହେଁ ଯାହାକି ଥରକରେ ସମାପ୍ତ ହୋଇଯିବ, ପୁଣି ବାରମ୍ବାର ଭରିବାକୁ ପଡିବ । ଏହିଭଳି ପରିଶ୍ରମ କିରବାର ମଧ୍ୟ ଆବଶ୍ୟକତା ନାହିଁ । ତେଣୁ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଅବିନାଶୀ ରଙ୍ଗରେ ରଙ୍ଗାଇ ଦିଅ । ତେଣୁ ହୋଲୀ (ପବିତ୍ର) କରିବାର ହୋଲୀ (ପର୍ବ) ପାଳନ କର । ତୁମମାନଙ୍କର ତ ହୋଲୀ ପର୍ବ ପାଳନ ହୋଇଗଲା ନା, କି ବର୍ତ୍ତମାନ ହିଁ ପାଳନ କରିବ ? ପବିତ୍ର ହୋଇଗଲ ଅର୍ଥାତ୍ ହୋଲୀ ପାଳନ କରିନେଲ । ତୁମକୁ ରଙ୍ଗ ଲାଗିଯାଇଛି ନା । ଏହି ରଙ୍ଗକୁ ସଫା କରିବାକୁ ପଡିବ ନାହିଁ । ସ୍ଥୂଳ ରଙ୍ଗକୁ ତ ବହୁତ ଖୁସିର ସହିତ ଲଗାନ୍ତି କିନ୍ତୁ ସେଥିରୁ ଦୂରେଇ ରହିବାକୁ ମଧ୍ୟ ଇଚ୍ଛା କରନ୍ତି । ତୁମର ରଙ୍ଗ ତ ଏପରି ଅଟେ ଯାହାକି ସମସ୍ତେ କହିବେ ଆହୁରି ଲଗାଅ । ଏହାକୁ କେହି ଡରିବେ ନାହିଁ । ସେହି ରଙ୍ଗକୁ ତ ସମସ୍ତେ ଡରନ୍ତି, ଭାବନ୍ତି କାଳେ ଆଖିରେ ପଡିଯିବ । ଏହା ପାଇଁ ତ କହିବେ ଯେତେ ଲାଗିବ ସେତେ ଭଲ । ତେବେ ଏହିଭଳି ହୋଲୀ ପାଳନ କରିଦେଲ ନା । ହୋଲୀ ହୋଇଗଲା ନା! ତେଣୁ ଏହା ହେଉଛି ପବିତ୍ର ହେବାର ଏବଂ ପବିତ୍ର କରିବାର ସ୍ମାରକୀ ।

ଏହି ଭାରତରେ ତ ଅନେକ କାହାଣୀ ଲେଖି ଦେଇଛନ୍ତି କାରଣ ଏଠାରେ ସମସ୍ତେ କାହାଣୀ ଶୁଣିବାରରେ ରୁଚି ରଖିଥା'ନ୍ତି । ତେଣୁ ପ୍ରତ୍ୟେକ ଉତ୍ସବର କାହାଣୀ ତିଆରି କରି ଦେଇଛନ୍ତି । ତୁମମାନଙ୍କର ଜୀବନ କାହାଣୀରୁ ଭିନ୍ନ ଭିନ୍ନ ଛୋଟ ଛୋଟ କାହାଣୀ ସବୁ ଲେଖି ଦେଇଛନ୍ତି । କେହି ରାକ୍ଷୀ ଉପରେ କାହାଣୀ ଲେଖି ଦେଇଛି, କେହି ହୋଲୀ ପର୍ବର କାହାଣୀ ଲେଖି ଦେଇଛି, କେହି ଜନ୍ମର କାହାଣୀ ଲେଖି ଦେଇଛି । ଆଉ କେହି ରାଜ୍ୟ ସିଂହାସନ ପ୍ରାପ୍ତ କରିବା ଦିବସର କାହାଣୀ ଲେଖି ଦେଇଛି । କିନ୍ତୁ ଏସବୁ ହେଉଛି ତୁମମାନଙ୍କର ଜୀବନ କାହାଣୀରୁ ସୃଷ୍ଟି ହୋଇଥିବା କାହାଣୀମାନ । ଦ୍ୱାପରଯୁଗରେ ଘର ଗୃହସ୍ଥ କର୍ମଧନ୍ଦାରେ ମଧ୍ୟ ଏତେ ସମୟ ଦେବାକୁ ପଡୁନଥିଲା, ସମସ୍ତେ ଫ୍ରି ରହୁଥିଲେ । ଲୋକସଂଖ୍ୟା ମଧ୍ୟ ତୁମ ହିସାବରେ କମ ଥିଲା । ସମ୍ପତ୍ତି ମଧ୍ୟ ରଜୋପ୍ରଧାନ ଥିଲା । ସ୍ଥିତି ମଧ୍ୟ ରଜୋପ୍ରଧାନ ଥିଲା ସେଥିପାଇଁ ନିଜକୁ ବ୍ୟସ୍ତ ରଖିବା ପାଇଁ ଏହିସବୁ କଥା, କାହାଣୀ, କିର୍ତ୍ତନ ଇତ୍ୟାଦି କରିବାର ଉପାୟ ଅବଲମ୍ବନ କରୁଥିଲେ । କିଛି ତ ଆଧାର ଦରକାର ନା । ତୁମେମାନେ ତ ଯେତେବେଳେ ଫ୍ରି ରହୁଛ ସେତେବେଳେ ହୁଏତ ସେବା କରୁଛ ନଚେତ୍ ଯୋଗରେ ବସିଯାଉଛ । ସେମାନେ ସେତେବେଳେ କ'ଣ କରିବେ! ପ୍ରାର୍ଥନା କରିବେ ବା କଥା କିର୍ତ୍ତନ କରିବେ ସେଥିପାଇଁ ବୁଦ୍ଧିକୁ ହାଲୁକା କରି ବହୁତ ଭଲ ଭଲ କାହାଣୀମାନ ଲେଖି ଦେଇଛନ୍ତି । ତାହା ପୁଣି ବି ବହୁତ ଭଲ ଯାହାକି ଅଧିକ ଅପବିତ୍ରତା ଭିତରକୁ ଯିବାରୁ ରକ୍ଷା ପାଇଯାଇଛନ୍ତି । ଆଜିକାଲିର ସାଧନ ଗୁଡିକ ମଧ୍ୟ ଏଭଳି ବାହାରି ପଡିଲାଣୀ ଯାହାକି ୫ ବର୍ଷର ପିଲାକୁ ମଧ୍ୟ ବିକାରୀ କରିଦେଉଛି । କିନ୍ତୁ ସେସମୟରେ ତ ପୁଣି ବି କିଛିଟା ମର୍ଯ୍ୟାଦା ବା ନୀତି ନିୟମ ଥିଲା ଯାହାକି ତୁମମାନଙ୍କର ହିଁ ସ୍ମାରକୀ ଅଟେ । ତେବେ ଏତିକି ନିଶା ବା ଖୁସି ରହୁଛି ଯେ ଆମର ହିଁ ସ୍ମାରକୀ ପାଳନ କରୁଛନ୍ତି । ଆମରି ଗୀତ ଗାଉଛନ୍ତି । କେତେ ସ୍ନେହରେ ଗୀତ ଗାଉଛନ୍ତି । ଏତିକି ସ୍ନେହର ସ୍ୱରୂପ ତୁମେମାନେ ହୋଇଛ ସେଥିପାଇଁ ତ ଅତି ସ୍ନେହରେ ତୁମର ଗୀତ ଗାଉଛନ୍ତି । ବୁଝିଲ, ହୋଲୀର ସ୍ମାରକୀର ରହସ୍ୟ କ'ଣ! ତେଣୁ ସଦାସର୍ବଦା ଖୁସିରେ ରୁହ, ହାଲୁକା ରୁହ—ଏହା ହିଁ ହେଉଛି ପାଳନ କରିବା । ଆଚ୍ଛା! କେବେ ବି ମୁଡ୍ ଅଫ୍ କର ନାହିଁ । ସର୍ବଦା ହୋଲୀ ମୁଡ୍, ହାଲୁକା ମୁଡ୍, ହ୍ୟାପୀ (ଖୁସି) ମୁଡ୍ । ଏବେ ତ ପିଲାମାନେ ବହୁତ ବୁଦ୍ଧିମାନ ହୋଇ ଚାଲିଛନ୍ତି । ଯେଉଁ ଦିନ ପ୍ରଥମେ ମଧୁବନକୁ ଆସନ୍ତି ସେ ଦିନର ଫଟୋ ଏବଂ ଯିବା ଦିନର ଫଟୋ ଉଠାଇବା ଦରକାର । ତେବେ ପିଲାମାନେ ଇଙ୍ଗିତରେ ହିଁ ବୁଝିଯାଉଛନ୍ତି, ପୁଣି ବି ବାପଦାଦାଙ୍କର ବା ବାପଦାଦାଙ୍କର ଘରର ଶୃଙ୍ଗାର ଅଟ । ତୁମମାନଙ୍କର ଆସିବାରେ ଦେଖ ମଧୁବନର ଶୋଭା କେତେ ଭଲ ହୋଇଯାଉଛି । ଯେଉଁଠି ଦେଖ କେବଳ ଫରିସ୍ତାମାନେ ଯିବା ଆସିବା କରୁଛନ୍ତି । ଏହା

ମଧୁବନର ଶୋଭା ନୁହେଁ କି! ବାପଦାଦା ଜାଣିଛନ୍ତି ତୁମେମାନେ ହିଁ ଶୃଙ୍ଗାର ଅଟ, ଆଚ୍ଛା ।

ସମସ୍ତ ଜ୍ଞାନର ରଙ୍ଗରେ ରଞ୍ଜିତ ହୋଇଥିବା, ସଦାସର୍ବଦା ବାବାଙ୍କର ସଂଗର ରଙ୍ଗରେ ରହୁଥିବା, ବାବାଙ୍କ ଭଳି ସମ୍ପନ୍ନ ହୋଇ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ଅବିନାଶୀ ରଙ୍ଗରେ ରଞ୍ଜିତ କରୁଥିବା ସଦାସର୍ବଦା ହୋଲୀ ଡେ ପାଳନ କରୁଥିବା ହୋଲୀହଂସ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କୁ ବାପଦାଦାଙ୍କ ତରଫରୁ ସଦାସର୍ବଦା ହ୍ୟାପୀ ଏବଂ ହୋଲୀ ରହିବାର ଅଭିନନ୍ଦନ, ଅଭିନନ୍ଦନ । ସର୍ବଦା ନିଜକୁ ସମ୍ପନ୍ନ ରହିବାର ଏବଂ ଉମଙ୍ଗ-ଉତ୍ସାହରେ ରହିବାର ଅଭିନନ୍ଦନ । ତା' ସହିତ ଚାରିଆଡର, ଲଗନରେ ମଗନ ରହୁଥିବା, ସଦାସର୍ବଦା ମିଳନ କରୁଥିବା, ବିଶେଷ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ୟାଦପ୍ୟାର ଏବଂ ନମସ୍ତେ ।

ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ସାକ୍ଷାତ୍

(୧) ସର୍ବଦା ନିଜକୁ ବାବାଙ୍କର ସମ୍ପତ୍ତିର ଅଧିକାରୀ ଆତ୍ମା ଅନୁଭବ କରୁଛ ? ଅଧିକାରୀ ଅର୍ଥାତ୍ ଶକ୍ତିଶାଳୀ ଆତ୍ମା, ଏହିଭଳି ମନେ କରି କର୍ମ କର । କୌଣସି ପ୍ରକାରର ଦୁର୍ବଳତା ରହି ଯାଇ ନାହିଁ ତ ? ସର୍ବଦା ନିଜକୁ ଯେପରି ବାବା ସେହିପରି ମୁଁ, ଯେପରି ବାବା ସର୍ବଶକ୍ତିବାନ ଅଟନ୍ତି ସେହିପରି ପିଲାମାନେ ମଧ୍ୟ ମାଷ୍ଟର ସର୍ବଶକ୍ତିବାନ ଅଟନ୍ତି, ଏହି ସ୍ମୃତି ଦ୍ୱାରା ସଦାସର୍ବଦା ସହଜରେ ଆଗକୁ ଆଗକୁ ବଢିଚାଲିବ । ଏହିଭଳି ଖୁସି ସଦାସର୍ବଦା ରହିଥାଉ କାରଣ ବର୍ତ୍ତମାନ ସମୟର ଖୁସି ସାରା କଳ୍ପରେ ମିଳିପାରିବ ନାହିଁ । ଏବେ ତ ବାବାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରାପ୍ତି ମିଳୁଛି, ପରେ ପୁଣି ଆତ୍ମାମାନଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଆତ୍ମାକୁ ପ୍ରାପ୍ତି ମିଳିବ । ଯେଉଁ ପ୍ରାପ୍ତି ବାବାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ହେଉଛି ତାହା ଆତ୍ମାମାନଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ହୋଇପାରିବ ନାହିଁ । କାରଣ ଆତ୍ମା ନିଜେ ସର୍ବଜ୍ଞ ନୁହେଁ, ସେଥିପାଇଁ ତା'ଠାରୁ ଯାହା ବି ପ୍ରାପ୍ତି ହେବ ତାହା ଅଳ୍ପକାଳ ପାଇଁ ହେବ ଏବଂ ବାବାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଅବିନାଶୀ ପ୍ରାପ୍ତି ହେଉଛି । ଏବେ ତ ବାବାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଅବିନାଶୀ ଖୁସି ମିଳୁଛି । ସଦାସର୍ବଦା ଖୁସିରେ ନାଚିବାରେ ଲାଗିଛ ନା! ତେବେ ସର୍ବଦା ଏହିପରି ଖୁସିର ଝୁଲଣାରେ ଝୁଲୁଥାଅ । ତଳକୁ ଆସିଲେ ମଇଳା ହୋଇଯିବ କାରଣ ତଳେ ମାଟି ଅଛି । ଯଦି ସର୍ବଦା ଝୁଲଣାରେ ରହିଥିବ ତେବେ ସର୍ବଦା ସ୍ୱଚ୍ଛ ରହିବ କାରଣ ସ୍ୱଚ୍ଛ ନ ହେଲେ ମିଳନ କରିପାରିବ ନାହିଁ । ଯେପରି ବାବା ନିଜେ ସ୍ୱଚ୍ଛ ଅଟନ୍ତି ତେଣୁ ତାଙ୍କ ସହିତ ମିଶିବାର ବିଧି ହେଉଛି ନିଜକୁ ସ୍ୱଚ୍ଛ କରିବାକୁ ପଡିବ । ତେଣୁ ସର୍ବଦା ଝୁଲଣାରେ ଝୁଲୁଥିବା ସ୍ୱଚ୍ଛ ଆତ୍ମା ଅଟ । ଯେବେକି ଝୁଲିବା ପାଇଁ ଝୁଲଣା ମିଳିଛି ତେବେ ତଳକୁ କାହିଁକି ଆସୁଛ! ଝୁଲଣାରେ ହିଁ ଖାଅ, ପିଅ, ଚାଲ.... କାରଣ ଏହି ଝୁଲଣ ମଧ୍ୟ ସେତିକି ବିଶାଳ ଅଟେ । ତଳକୁ ଆସିବାର ଦିନ ସମାପ୍ତ ହୋଇଗଲା, ଏବେ ଝୁଲିବାର ଦିନ । ତେଣୁ ସର୍ବଦା ବାବାଙ୍କ ସାଥୀରେ ସୁଖର ଝୁଲଣାରେ, ଖୁସି, ପ୍ରେମ, ଆନନ୍ଦ, ଜ୍ଞାନର ଝୁଲଣାରେ ଝୁଲୁଥିବା ଶ୍ରେଷ୍ଠ ଆତ୍ମା ଅଟୁ, ଏହି କଥା ସଦାସର୍ବଦା ସ୍ମୃତିରେ ରଖ । ଯେତେବେଳେ ବି କୌଣସି କଥା ଆସୁଛି ସେତେବେଳେ ଏହି ବରଦାନକୁ ମନେ ପକାଇବା ଦ୍ୱାରା ପୁନର୍ବାର ବରଦାନ ଆଧାରରେ ବାବାଙ୍କର ସଂଗର ଅନୁଭବ ଏବଂ ଝୁଲିବାର ଅନୁଭବ କରିବ । ଏହି ବରଦାନ ସର୍ବଦା ନିରାପଦରେ ରହିବାର ଆଧାର ଅଟେ । ବରଦାନ ମନେ ରହିବା ଅର୍ଥାତ୍ ବରଦାତାମାନେ ରହିବା । ବରଦାନରେ କୌଣସି ମେହନତ କରିବାକୁ ପଡେ ନାହିଁ, ସର୍ବପ୍ରାପ୍ତି ସହଜରେ ହୋଇଯାଏ ।

(୨) ସମସ୍ତେ ଏକ ବଳ, ଏକ ଭରସାରେ ଚାଲୁଥିବା ଶ୍ରେଷ୍ଠ ଆତ୍ମା ଅଟ ନା । ତେବେ ଏକ ବଳ ଏକ ଭରସାରେ ଚାଲୁଥିବା ନିଶ୍ଚୟ ବୁଦ୍ଧି ପିଲାମାନେ ଜାଣିଛନ୍ତି ଯେ ଏହି ସାକାର ମୁରଲୀ ଗୁଡିକ ହିଁ ମଧୁବନରୁ ମିଳୁଥିବା ଶ୍ରୀମତ ଅଟେ, ବାବା କେବଳ ମଧୁବନ ବ୍ୟତୀତ ଅନ୍ୟ କେଉଁ ଆଡେ ବି ମିଳିବେ ନାହିଁ । ତେଣୁ ସଦାସର୍ବଦା ଏକମାତ୍ର ବାବାଙ୍କର ପାଠପଢାରେ ହିଁ ନିଶ୍ଚୟ ରହୁ । ମଧୁବନରୁ ଯେଉଁସବୁ ପାଠପଢା ଯାଉଛି ତାହା ହିଁ ହେଉଛି ତୁମର ପାଠପଢା, ଏହା ବ୍ୟତୀତ ଅନ୍ୟ କୌଣସ ପାଠପଢା ନାହିଁ । ଯଦି କେଉଁଠି ଭୋଗ ଇତ୍ୟାଦି ଲଗାଇବା ସମୟରେ ସନ୍ଦେଶୀମାନଙ୍କ ଦ୍ୱାରା କୌଣସି ଟ୍ରାନ୍ସର ପାର୍ଟ ଚାଲୁଛି ତେବେ ତାହା ବିଲକୁଲ୍ ବେନିୟମ ଅଟେ, ଏହା ମଧ୍ୟ ମାୟା, ଏହାକୁ ଏକ ବଳ, ଏକ ଭରସା କୁହାଯିବ ନାହିଁ । ତେଣୁ ମଧୁବନରୁ ଯେଉଁ ମୁରଲୀ ଆସୁଛି ତାହା ଉପରେ ଧ୍ୟାନ ଦିଅ ନଚେତ୍ ଅନ୍ୟ ରାସ୍ତାରେ ଚାଲିଯିବ । ମଧୁବନରେ ହିଁ ବାବାଙ୍କର ମୁରଲୀ ଚାଲୁଛି, ମଧୁବନରେ ହିଁ ବାବା ଆସୁଛନ୍ତି ସେଥିପାଇଁ ପ୍ରତ୍ୟେକ ସନ୍ତାନ ଏହି କଥାରେ ସାବଧାନ ହୁଅନ୍ତୁ, ନଚେତ୍ ମାୟା ଧୋକା ଦେଇଦେବ । (୧୧.୪.୮୨)

ବରଦାନ:- ଦୃଢତାର ଶକ୍ତି ଦ୍ୱାରା ସଫଳତା ପ୍ରାପ୍ତ କରୁଥିବା ତ୍ରିକାଳଦର୍ଶୀ ଆସନଧାରୀ ହୁଅ ।

ଦୃଢତାର ଶକ୍ତି ଶ୍ରେଷ୍ଠ ଶକ୍ତି ଅଟେ ଯାହାକି ଅବହେଳା ପଣିଆର ଶକ୍ତିକୁ ସହଜରେ ପରିବର୍ତ୍ତନ କରିଦେଇଥାଏ । ତେଣୁ ବାପଦାଦାଙ୍କର ବରଦାନ ହେଲା—ଯେଉଁଠାରେ ଦୃଢତା ଅଛି ସେଠାରେ ସଫଳତା ନିଶ୍ଚିତ ଅଛି । କେବଳ ଯେପରି ସମୟ, ସେହିପରି ବିଧି ଅବଲମ୍ବନ କରି ସିଦ୍ଧି ସ୍ୱରୂପ ହୁଅ । କୌଣସି ବି କର୍ମ କରିବା ପୂର୍ବରୁ ତାହାର ଆଦି-ମଧ୍ୟ-ଅନ୍ତକୁ ବିଚାର କରି କର୍ମ କର ଏବଂ କରାଅ ଅର୍ଥାତ୍ ତ୍ରିକାଳଦର୍ଶୀ ଆସନଧାରୀ ହୁଅ ତେବେ ଅବହେଳା ପଣିଆ ସମାପ୍ତ ହୋଇଯିବ । ଯଦି ସଂକଳ୍ପରୂପୀ ବୀଜ ଶକ୍ତିଶାଳୀ ଏବଂ ଦୃଢତା ସମ୍ପନ୍ନ ହୋଇଥିବ ତେବେ ବାଣୀ ଏବଂ କର୍ମରେ ସହଜରେ ସଫଳତା ପ୍ରାପ୍ତ ହେବ ।

ସ୍ଲୋଗାନ:- ସର୍ବଦା ନିଜେ ସନ୍ତୁଷ୍ଟ ରହି ସମସ୍ତଙ୍କୁ ସନ୍ତୁଷ୍ଟ କରୁଥିବା ଆତ୍ମା ହିଁ ସନ୍ତୁଷ୍ଟମଣୀ ଅଟନ୍ତି ।

***** ଓମ୍ ଶାନ୍ତି *****

ସୂଚନା:- ଆଜି ମାସର ତୃତୀୟ ରବିବାର ସେଥିପାଇଁ ସମସ୍ତ ଭାଇ-ଭଉଣୀମାନେ ସଂଧ୍ୟା ୬.୩୦ ଠାରୁ ୭.୩୦ ପର୍ୟ୍ୟନ୍ତ ବିଶେଷ ଭାବରେ ସଂଗଠିତ ରୂପରେ ଦିବ୍ୟବୁଦ୍ଧି ରୂପକ ବିମାନ ଦ୍□ାରା ଅବ୍ୟକ୍ତବତନବାସୀ ହୋଇ ସର୍ବଆତ୍ମାଙ୍କ ପ୍ରତି ଶୁଭଭାବନା ଏବଂ ଶୁଭକାମନାର ଲହରୀ ଖେଳାଇବାର ସେବା କରିବେ ।